

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt — 8 korona, félévre 2 frt — 4 korona,
negyedévre 1 frt — 2 korona.

Egyes szám ára 10 kr. — 20 fillér.

Felölő szerkesztő:

WITTINGER ANTAL.

Kiadó és laptulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reclamációk a kiad.

hoz, Feigl Gyula nyomdászhoz (városkör 81)

Nyilttér sora 40 fr. — Hirdetések nagys. szerint.

Fölhívás előfizetésre

a „KÖSZEG ÉS VIDÉKE“ 1897. évfolyamára.

A „KÖSZEG ÉS VIDÉKE“ újévkor XVII. évfolyamába lép.

Bátran elmondhatjuk, hogy megfeszített szorgalmunk és iparkodásunk által e lapot, Köszegnek ez egyetlen magyar újságát, mindjobban emeltük s a közönség szolgálatában mindig helyt állottunk. A közönség érdekeit ezentúl is minden irányban teljesen függetlenül fogjuk képviselni s a nehéz küzdelemben csupán az igazság, tárgyilagosság és tisztesség vezetendő tollunkat.

Töreksünknek, fáradozásunknak azonban csak úgy lesz eredménye, ha a t. közönség szíves támogatását a jövőben sem vonja meg tőlünk. Éppen azért teljes bizalommal fordulunk az újév közeledtével a t. közönséghez, arra kérve, hogy bizalmával és jóindulatával továbbra is ajándékozzon meg bennünket.

A „Köszeg és Vidéke“ előfizetési ára:

Egy évre 4 frt.

Félévre 2 frt.

Negyedévre 1 frt.

Az előfizetési pénzek és hirdetések Feigl Gyula kiadótulajdonos címére küldendők.

A „Köszeg és Vidéke“

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Karácsony ünnepén.

A szeretet és a békesség ünnepe van ma. A természet csendesen aluszszva hosszú téli álmát s nyugodt, néma, zajtalan hangulat borul a keresztény világra, mely Megváltója születésének emlékeit ünnepli. Az éjjeli misére konduló harang szava, mint rejtelmes túlvilági zene csendül meg füleinkben, hirdelve az elmúlt idők küzdelmeinek szívüök mélyéig ható emlékezetét s a szebb jövődő felcsillanó reménységét. Oly jól esik egy pillanatig hinni, hogy a mai nap fenséges emlékezetének sugara meg fogja világosítani az emberek szívét s melegtől új életre ébred a mindenható és minden sebet begyógyító szeretet.

Karácsony, te láttad megszületni az új világokat s láttad te, a mint azok elkárhoztak; te láttad megfiatalodni s megvéhnedni a népeket, te láttad hatalomban és nyomorúságban a nemzeteket. Te voltál az emberiségnek legnagyobb jöltevéje, te adtad a romlott világnak a Megváltót, te, a kárhozatba sietőnek égi jel, a kegyesnek édes jutalom, a szegénynek gazdag reménység, a szenvedőnek megszentelő hit: karácsony ünnepe, te vagy az emberiségnek évenként megtérő jöltevéje.

A misztikus hit, mely a Jézuskát váró gyermek lelkében él, a felnőtt ember szívéből elillan, de megmarad benne minden időre azon áhítat, mely az első karácsony idején Betlehem pásztoraik eltölté. Nem vár ajándékot, sem várja a fényőnek

ragyogó, fényes és drága terheit; nem tart büntetéstől s nem szepeg a félelem miatt, hogy a Jézus elmarad. A váró bizalomból, a költészetben gazdag hitből a felnőttek számára nem marad más, mint az a tudat, hogy a nagy világot ez estén a szeretet áldó ereje tartja össze, az örömeik égi hírnöke deríti föl.

Áldott vagy te szent karácsony, amiért esztendőnként egyszer meghozod nekünk a béke ünnepe, a hit dicsőségét és a szeretet melegt; áldott vagy, hogy vissza adsz egy esztendőben egyszer mindenkit az emberiségnek s a mindennap, élet önrészét leborítod a szeretet palástjával. Igen, a szeretet száll le e napon a földre, hogy elpihentesse, legalább a visszaemlékezés órái alatt, a rút emberi szenvedélyeket.

Békesség honol a földön!

Békességet és jóakaratot hisz a világ. Békességet, hol az egyén nem áll örökös haragban a mindennapi élet minden tényeivel, hol a jóakarattal segíti annak lépteit a közös nagy cél elérésében.

Szeretetre és békességre van szükségünk nekünk. Azért szálljon meg mindenkit az áhítat és a szeretet; ünnepünket szentelje meg a béke és a nyugalom is. Ne legyen ma senki, kinek ajakán a világi szenvedélyek nyers igéi üljenek, ne legyen ma seuki, kit meg nem ragad az Ur születésének áldott ünnepe!

TÁRCZA.

Karácsony estéje.

— A „Köszeg és Vidéke“ eredeti tárczája. —

Odakünn zimankós, zord idő van. A szél felkapva a szállongó hópelyhokat, dongve rohanja végig az utcákat, megrázva a házak ablakait s bosszítva a kéményeken; aztán kirohan a szabadba, végig a fehér pusztaságokon dühösen felkavarva a földet borító bőleplet, megrázva az erdők fáit, a bérczek fehér takaróját, zúgva tovább és tovább rohan a messzeségbe, míg csak távolból hallani moráját s végre egészen elcsendesül.

Karácsony estéje van. Az egboltozaton felragyognak a csillagok; imbolygó, rezgő fényük előcsalja felhőkárpitja mögül a nyájs holdat, mely mosolygó ábrázatával beragyogja az ünnepi hangulatba öltözött földnek tájait. És, mintha meghatná a békességnek, a gyermeki örömeinek s annak a mindent átható csendes nyugalomnak a képe, mely itt lenn eleje tártult.

Az 50-es évek elején történt, karácsony ünnepének előestéjén. A bencések templomának ajtója előtt egy 6 évesnek látszó leányka didergett, kinek foszlányos öltözete, vékony kendőcskéje s fakó arcocskájának soványasága a nélkülözések világos jeleit mutatta. Dideregve kuporgott az ajtószögletben, összeront kezeivel, könyörögve, eadőleg tekintve a mellette elhaladó emberekre. Néhányan észrevették a pénzdarabokat adtak a szegény kis leányknak, kinek karácsony estéjén nincs meleg szobája, nincs szerető szülője s tán betevő falatja, s ki, vékony, rongyos ruhában, kénytelen az emberek könyörületességéhez fordulni, hogy az éhenhalástól megmeneküljön.

Ti, kik a jó meleg szobában, szerető szülők karjai között gondtalanul élvezitek a karácsony édes örömeit, gondolatok egy perczre azokra, kik ugyanakkor éheznek és fáznak, kiknek a jó Isten nem adott nélkülözésnél, keserű nélkülözésnél egyebet. Gondolatok ezekre és segítetek rajtok, osszátok meg velük azt, a mit van s a jótettnek boldogító, jóleső melegsége árasztja el jutalmat szíveteket s meglásátok, sokkal szebb, sokkal ragyogóbb lesz így a ti karácsonyestétek is.

Annak a nyomorult, didergő kis leányknak is akadt jöltevéje. A templomból kijöve, egy előkelő urinő szólította meg a gyermeket, résztvevőleg, nyájas szavakkal s ez kérdéseire elmondta a nevét, hogy egy öreg kolduaszonynál lakik, hogy apja, ki ügyvéd volt, majdnem egy éve meghalt; anyjára már nem is emlékezik, hogy odahaza nincs kenyérük, egész nap mitsem evett még.

Az urnő megismogatta fagyos arcát s szánakozva tekintett a szegény kis elhagyott árvára. Azután eszébe jutott az ő kis leánykája, ki szintén majdnem egykoru volt ezzel, kinek gazdag ajándékokat hozott a kis Jézuska. Egy gondolattól megkapatva, kézen fogja a kis teremtet s magával viszi, azzal a jóleső szándékkal, mely az irgalmas szívetek jellemzi.

Az ő kis leánykájának egy testvért is hoz a Jézuska! Odahaza azután fölöltöztették szépen. Kapott meleg ételt, úgy, hogy a fakó kis arc a jó meleg szobában csakhamar kipirult. És talán először életében érezte az a kis leány a boldogságot, amint egy szelid tekintetű, jó öreg ur, széke haját ringatva szeretetteljes szánsalommal mondá neki:

— Édes kis leányom!

Könyök gyúltak két szemébe s zokogva csókolta meg annak a jószagos emberek a kezét ki ennyi gyen-

gédességgel szól hozzá. Azután bevezették egy másik szobába, hol egy fényes karácsonyfa állott, gazdagon megrakva minden széppel és jóval, alatta játékszerekkel. A karácsonyfa mellett egy kedves kis leányka állott csillogó szemekkel bámulva a fényes ajándékokra, kinek mamája, az a jó asszony, ki a kis árvát magával hozta, megszólalt:

— Elizkém! Nézd itt van Marika, a te testvérd, őt is a kis Jézuska küldte neked, szeressétek egymást.

A kis Eliz felkaczagott örömeibe, aztán szaladt a szőkehajú szép kis testvéréhez s átölelve a nyakát gyermekek rajongással össze-vissza csókolta.

— Én nagyon foglak téged szeretni; én az egész karácsonyfát neked adom! — mondá az örömtől kipirult arcczal.

A szülők könybeborult szemekkel nézték a kedves jelenetet, mely ő nekik a legszebb karácsonyi ajándék volt.

Marikáról gondoskodva van.

Tizenkét évvel később, ismét karácsony estéjét ünneplik. A jótékony nőgyesület karácsonyfája mellett egy nyulánk törtető, szép szőke nő osztogatja a szegényeknek a meleg ruhákat s egyéb ajándékokat. Jóságos, szelid kék szeméin a szomorúság árva ül s egy köny rezeg pilláin. Pedig jólétnek örvend; megvan mindene, amit kíván egy szerető, gyöngéd férj oldalán. Szomorúságát az a sürgöny okozta, melyet előbb kézbesítettek neki, melyben értesítették, hogy szerető gyamanyja meghalt, karácsony előestéjén!

Felédhetetlen jó anyját siratja — Marika!

Weszkényi Ernő.

